

Arrest

nr. 211 225 van 18 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5/18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 juni 2018, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam: E. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...).1988

geboorteplaats:

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS;E.A.K. (...) °(...).1978

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 8.06.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1t tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft.

Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

2* Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen E.A.K. (...) te heten, geboren op (...).1978 en van Syrische Nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A. (...)* geboren op (...).1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bleek op 8.06.2018 aan het werk te zijn in restaurant C. (...) te Antwerpen als poetsvrouw zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart. Er zal ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgesteld worden door de sociale inspectie wegens zwartwerk.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee/drie jaar:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft.

Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren,

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen E.A.K. (...) te heten, geboren op (...).1978 en van Syrische Nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A. (...), geboren op (...).1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Betrokkene bleek op 8.06.2018 aan het werk te zijn in restaurant C. (...) te Antwerpen als poetsvrouw zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart OF beroepskaart. Er zal ten laste van betrokkene een proces-verbaal opgesteld worden door de sociale inspectie wegens zwartwerk.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen familie of vrienden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze verklaart wel vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden

heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze in België is voor een beter leven. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat ze problemen heeft met haar familie. Ze verklaart dat haar familie waarschijnlijk niet wil dat ze terugkeert en als ze terugkeert, verwacht betrokkene grote problemen.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in het (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze epilepsie heeft en hiervoor medicatie neemt. Ze toont echter niet aan dat deze medische problemen haar belemmeren te reizen of terug te keren naar haar land van herkomst Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratie controle en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bijlage 13 sexies dd. 08.06.2018) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 08.06.2018 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)- De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKSTER

1. REDEN VAN HET INREISVERBOD

Het inreisverbod vindt in de bestreden beslissing haar juridische basis in artikel 74/11,§1, tweede lid dat het volgende bepaalt:

Art. 74/11.[I]§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum driejaar in volgende gevallen:

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Er werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek geen termijn toegestaan.

De afwezigheid van de termijn voor het vrijwillig vertrek vormt in casu het probleem aangezien deze juridisch niet correct is.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1 ° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2 ° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3 ° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4 ° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5 ° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4 °, artikel 13, § 2bis, § 3, 3 °, § 4,5 °, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6 ° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.

Met andere woorden; toegepast in huidige zaak dient enkel geen termijn voor het vrijwillig vertrek te worden toegestaan indien er een risico op onderduiken bestaat.

De verwerende partij heeft onder andere met betrekking tot dat punt de wet geschonden.

In de bestreden beslissing wordt enkel vermeld dat verzoekster haar komst niet gemeld heeft bij de Belgische autoriteiten, haar ware identiteit heeft achtergehouden en geen enkele poging ondernam om haar verblijf in België te regulariseren.

De beslissing tot verwijdering die geen termijn toestaat voor het vrijwillig vertrek is NIET afdoende gemotiveerd omdat in toepassing van de voormelde bepaling enkel wordt vermeld dat er een risico op onderduiken bestaat en geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduikrisico.

Met betrekking tot artikel 74/14 §3,1° het risico tot onderduiken wenst verzoekster op te merken dat verweerster geen enkel motief vermeld heeft dat betrekking heeft op het onderduik risico..

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat in hoofde van verzoekster een risico op onderduiken bestaat.

De memorie van toelichting omschrijft het risico op onderduiken als volgt: "feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugdrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt"

In casu wordt door verwerende partij in de bestreden niet naar artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet verwezen.

In die zin is er ook een schending aangezien verwerende partij dit artikel negens in de bestreden beslissing vermeldt.

Verder tracht zij een aantal criteria aan te halen.

De criteria die zij heeft aangehaald en bestempeld als zijnde een risico op onderduiken zijn niet voldoende gemotiveerd.

De volgende criteria werden aangehaald:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkele poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

Verzoekster was in afwachting van het verzamelen van nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene verklaart aan de politie van Antwerpen E.A.K. (...) te heten, geboren op (...) 1978 en van Syrische nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: E.A. (...), geboren op (...) 1988 en van Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven.

Verzoekster heeft haar ware identiteit niet verborgen gehouden aangezien ze toch gekend was bij de Belgische autoriteiten. Zo niet zouden de Belgische autoriteiten haar identiteit niet kunnen achterhalen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Deze criterium kan absoluut niet weerhouden aangezien verzoekster in illegaal verblijf werd aangetroffen zodat ze zich ook niet kon aanmelden bij de bevoegde gemeente.

In casu heeft verwerende partij geen voldoende individueel onderzoek gedaan naar de leefomstandigheden van verzoekster. Dit blijkt ook uit de gebrekkige motivering.

Het volstaat niet dat wanneer verzoekster m.b.t. het risico tot onderduiken voldoet aan één van de criteria om te besluiten dat er risico op onderduiken bestaat.

De voorbereidende werken tonen dat de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij m.b.t. de beoordeling van het risico op onderduiken sterk beperkt wordt.

Eén en ander dient geconcretiseerd en sterk onderbouwd worden, wat in casu niet het geval is.

Verzoekster heeft 3 tantes en 2 kozijnen.

De tantes noemen: E.A.K. (...) en E.A.F. (...), beiden wonende in Gent. De derde tante noemt E.A.M. (...), dewelke in Sint-Niklaas woont.

Haar twee kozijnen zijnde N.H. (...) (uit Antwerpen) en M.E.K. (...) (uit Borgerhout) hadden regelmatig contact met verzoekster.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

DUUR VAN HET INREISVERBOD

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van 2 jaar omdat zij illegaal verblijft en er bijgevolg een risico op onderduiken bestaat.

De kwestieuze alinea werd door de verwerende partij gewoonweg eenvoudig gekopieerd uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en is aldus niet dienend ter motivering van de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waarom direct gekozen werd voor een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster illegaal verblijft en werkt zonder de daartoe vereiste machtiging.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

De administratie blijft andermaal in gebreke kenbaar te maken welke specifieke elementen en omstandigheden dan wel zouden hebben geleid tot een beslissing om verzoekster een inreisverbod van 2 jaar toe te kennen.

Verweerster heeft met betrekking tot de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden met artikel 8 EVRM.

Nergens maar ook nergens in de bestreden beslissing wordt er melding gemaakt van artikel 8 EVRM.

Verzoekster heeft verschillende familieleden in België. Haar partner is verblijfsgerechtigd in België.

Zij heeft 3 tantes en 2 kozijnen.

De tantes noemen: E.A.K. (...) en E.A.F. (...), beiden wonende in Gent. De derde tante noemt E.A.M. (...), dewelke in Sint-Niklaas woont.

Haar twee kozijnen zijnde N.H. (...) (uit Antwerpen) en M.E.K. (...) (uit Borgerhout) hadden regelmatig contact met verzoekster.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu is er geen toetsing aan artikel 8 EVRM.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het gezinsleven van partijen.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets.

De RVV heeft in haar arrest van 13.1.2016 met nr. 159.789 duidelijk uiteengezet dat afweging van de individuele belangen en de algemene belangen in concreto dienen te gebeuren.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,

- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het is duidelijk dat verweerster in haar motivering met betrekking tot de duur van het inreisverbod niet vermeld heeft dat zij een partner heeft en verschillende familieleden heeft.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als het, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële en formele motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/Q01, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt in een enig middel een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 74/14 §3, 3° van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt dat er geen motief werd vermeld dat betrekking heeft op het risico op onderduiken. Er zou niet zijn verwezen naar artikel 1 §2 van de vreemdelingenwet. De criteria zouden niet afdoende zijn gemotiveerd. Ze zou in afwachting zijn geweest van de nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen. Er zou niet gemotiveerd zijn omtrent de termijn van het inreisverbod en de duur van twee jaar zou op quasi automatische wijze zijn opgelegd. Er zou geen rekening gehouden zijn met al haar familieleden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegekend. Inderdaad blijkt uit het administratief dossier dat op 8 juni 2018 het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het determinerend motief, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, vindt derhalve steun in de stukken van het administratief dossier.

Uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt wat volgt:

"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

"Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd. Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren. Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

Zie ook:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de

verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Het loutere feit dat artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet voorziet dat “De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen”, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bewoordingen van artikel 74/11, §2 van de Vreemdelingenwet, alsook uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat een beslissing tot verwijdering in de welomschreven gevallen – zoals in casu het geval is met de afwezigheid van termijn - gepaard gaat met een inreisverbod.

Middels de bijlage 13septies werd verzoekster geen termijn toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten omdat er een risico op onderduiken werd weerhouden. Zijn kritiek m.b.t. het risico op onderduiken is dan ook niet dienstig. Bovendien werd toegelicht waarom 1° van artikel 1 §2 in casu toepassing vindt:

“Betrokkene verklaart op 8.06.2018 aan de politie van Antwerpen dat ze reeds 1 jaar en 8 maanden in België verblijft. Betrokkene heeft gedurende deze periode echter geen enkel poging ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren.

Vervolgens werd verwezen naar 2° van artikel 1 §2 van de vreemdelingenwet:

“2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;”

“Betrokkene verklaart aan de politie (...) El Alaoui Kelza te heten, (...) en va Syrische nationaliteit te zijn. Uit onderzoek blijkt echter dat de werkelijke identiteit van betrokkene de volgende betreft: Elalaoui Assia (...) en van de Marokkaanse nationaliteit. Betrokkene hield haar ware identiteit dus verborgen en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door ene valse identiteit op te geven.”

Tenslotte werd nog geciteerd uit 3° van artikel 1 §2 van de vreemdelingenwet:

“3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;” En werd verder toegelicht dat verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de autoriteiten na haar aankomst in het Rijk.

Ook die vaststelling kan verzoekster niet weerleggen. Het loutere feit dat zij illegaal is, verhindert haar niet haar aanwezigheid te melden bij de autoriteiten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 14 juni 2018, bij arrest nr. 205.341, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en oordeelde m.b.t. het risico op onderduiken reeds wat volgt:

“(…) Op het eerste zicht dient te worden aangenomen dat het risico op onderduiken reeds voldoende grondslag vindt in de toepassing van de objectieve criteria zoals vervat in artikel 1, §2, 1° en 2° van de vreemdelingenwet en waar het bestuur vaststelde dat verzoekster reeds lange tijd in illegaal verblijf is zonder dat zij op enig ogenblik een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende en zij initieel misleidende of valse informatie gebruikte omtrent haar identiteit en nationaliteit. Verzoekster kan op het eerste zich niet worden gevolgd in haar betoog dat dit risico op onderduiken niet op voldoende individuele wijze is onderbouwd en geconcretiseerd.(…)”

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij aan de politie verklaarde geen familieleden of vrienden te hebben in België. Waar zij voor het eerst in haar verzoekschrift verwijst naar een partner, zonder hiervan de identiteit te geven of enige concrete informatie en stukken ter staving van hun relatie, kan het bestaan van een gezinsleven niet worden weerhouden, nu dit niet wordt aangetoond. Waar zij thans voor het eerst verwijst naar tantes en neven, beperkt zij zich tot de bewering met hen contacten te onderhouden,

doch dit kan bezwaarlijk voldoende zijn om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekster brengt geen enkele concrete elementen aan die aantonen dat zij zich zou kunnen beroepen op de bescherming geboden door voormelde hogere rechtsnorm.

Waar zij een schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU, gaat zij eraan voorbij dat zij wel degelijk gehoord werd. Zij laat ook na uiteen te zetten op welke wijze de beslissing met voormeld artikel zou strijden. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

In tegenstelling tot wat zij beweert, werd er wel degelijk gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod en verantwoord waarom er geopteerd werd voor een termijn van twee jaar. Hierbij werd rekening gehouden met het feit dat: - Verzoekster geen poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren; - Verzoekster haar ware identiteit verborgen hield; - Verzoekster zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen wettelijke termijn; - Verzoekster betraptd werd door de sociale inspectie op zwartwerk. Vervolgens werd er gemotiveerd aangaande haar verklaringen afgelegd in het kader van het hoorrecht en werd geconcludeerd dat op al voorgaande elementen op het belang van de immigratiecontrole en bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van 2 jaar proportioneel is.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

3.3. De Raad wijst erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het beginsel verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het bestreden inreisverbod moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Het bestreden inreisverbod bevat een motivering in rechte en in feite. In de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd omdat bij de beslissing tot verwijdering van diezelfde datum, waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan. De verwerende partij geeft verder aan dat de verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren, dat zij haar ware identiteit verborgen hield en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven, dat zij zich niet op de in de wet bepaalde manier heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert en dat er ten hare laste een proces-verbaal zal worden opgesteld wegens zwartwerk, vastgesteld op 8 juni 2018.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd. Uit de bewoordingen van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het vaststellen van de duur (termijn) van het inreisverbod rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt, legt de verwerende partij zoals ook al uit het voorgaande blijkt niet automatisch een inreisverbod van twee jaar op, maar motiveert zij specifiek omtrent de duur van het inreisverbod. Naast het feit dat de verwerende partij aangeeft dat de verzoekende partij geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren, dat zij haar ware identiteit verborgen hield en probeerde de Belgische autoriteiten te misleiden door een valse identiteit op te geven, dat zij zich niet op de in de wet bepaalde manier heeft aangemeld bij de gemeente en geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, en dat er ten hare laste een proces-verbaal zal worden opgesteld wegens zwartwerk, wordt in de bestreden beslissing gewezen op het gehoor van 8 juni 2018 dat de bestreden beslissing voorafging. De verwerende partij gaat in op de door de verzoekende partij aangehaalde elementen in het kader van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en verduidelijkt waarom de bestreden beslissing geen inbreuk op deze bepalingen vormt. Ten slotte concludeert de verwerende partij dat gelet op alle elementen en in het belang van de immigratiecontrole en de bescherming van de economische en sociale belangen een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

De verwerende partij motiveert aldus aan de hand van de concrete elementen die de zaak kenmerken dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar. Overigens kan worden opgemerkt dat de maximale termijn een

inreisverbod van drie jaar betreft wanneer wordt vastgesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, maar dat de verwerende partij in voorliggende zaak, rekening houdend met de specifieke omstandigheden oordeelde dat een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij aanneemt dat de termijn van twee jaar als het ware automatisch uit de wet volgt. De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande evenmin ernstig voorhouden dat in de bestreden beslissing enkel vermeld wordt dat zij haar komst niet gemeld heeft, haar ware identiteit heeft achtergehouden en geen enkele poging ondernam om haar verblijf in België te regulariseren.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing zowel wat betreft de reden voor het opleggen van het inreisverbod als wat betreft de duur ervan, de nodige juridische en feitelijke gegevens bevat. De verzoekende partij beschikt dus over de nodige informatie om zich daartegen met alle middelen van recht te verdedigen, hetgeen wordt bevestigd doordat zij in haar betoog inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing. Een schending van de formele motiveringplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Nu de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” (...)

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist dit niet.

De verzoekende partij acht het problematisch dat de beslissing tot verwijdering van 8 juni 2018 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat. Dit onderdeel van haar betoog is echter niet gericht tegen de in casu bestreden beslissing, namelijk het inreisverbod van diezelfde datum, dat met de verwijderingsmaatregel gepaard gaat. De onderdelen van het betoog die niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing kunnen niet tot de nietigverklaring ervan leiden en zijn niet dienstig, met inbegrip van de voorgehouden schending van artikel 74/14, § 3, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling handelt overigens niet enkel over beslissingen tot verwijderingen, maar specifiek over gevallen waarin een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid wordt vastgesteld, hetgeen in het kader van de bestreden beslissing niet aan de orde is. De Raad kan nog opmerken dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 juni 2018 werd verworpen bij arrest nr. 205 341 van 14 juni 2018. Deze beslissing is intussen definitief geworden. Ook waar de verzoekende partij ingaat op het risico op onderduiken is het betoog om dezelfde reden niet dienstig. Het bepalen van de duur van het inreisverbod wordt blijkens de motieven ervan geenszins gefundeerd op een risico op onderduiken. In zoverre het betoog gericht is tegen de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 8 juni 2018 herhaalt de Raad dat dit niet de in casu bestreden beslissing vormt, zodat deze onderdelen van het betoog niet dienstig zijn.

Verder ontkent de verzoekende partij geenszins het motief van de bestreden beslissing dat zij geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf in België te regulariseren door te stellen dat zij in afwachting is van de nodige documenten om een verblijfsaanvraag in te dienen. Voorts kan zij niet

ernstig voorhouden dat zij haar ware identiteit niet verborgen hield aangezien zij gekend was bij de Belgische autoriteiten, terwijl zij niet ontkent dat zij bij haar betrapting op zwartwerk aan de politie verklaarde een bepaalde identiteit te hebben, waarvan na onderzoek blijkt dat dit niet haar werkelijke identiteit is. Het feit dat de bevoegde diensten haar ware identiteit konden achterhalen belet niet vast te stellen dat zij haar ware identiteit verborgen hield en de Belgische autoriteiten trachtte te misleiden door een valse identiteit op te geven. Ten slotte kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij zich niet aan kon melden bij de gemeente nu zij in illegaal verblijf werd aangetroffen, nu zij geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij werd belet zich aan te melden. Het louter illegaal verblijf staat hier alvast niet aan in de weg. De verzoekende partij toont niet anders aan.

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij niet concretiseert met welke elementen die haar individuele situatie kenmerken volgens haar geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De loutere bewering dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar haar leefomstandigheden weerlegt geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing. Verder toont zij niet afdoende aan waarom zij meent dat de bestreden beslissing geen evenwicht respecteert tussen het algemeen belang en het belang van het individu.

De verzoekende partij kan evenmin ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent immers uitdrukkelijk het volgende gesteld:

“Betrokkene werd gehoord op 8.06.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat ze geen familie of vrienden heeft in België. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Ze verklaart wel vrienden te hebben in België. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.”

De verzoekende partij lijkt hieraan geheel voorbij te gaan. Verder ontkent zij niet dat zij ter gelegenheid van haar verhoor op 8 juni 2018 heeft verklaard geen familie te hebben in België. Het is niet ernstig om pas voor het eerst in het verzoekschrift melding te maken van in België verblijvende tantes en kozijnen – los van het feit dat zij nalaat te verduidelijken in welke zin zij met hen een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou hebben opgebouwd.

Verder blijkt uit het gehoorverslag dat zich in het administratief dossier bevindt dat zij neen antwoordde op de vraag of zij een partner heeft in België met wie zij een duurzame relatie heeft. Aldus kan zij de verwerende partij niet verwijten zich op deze informatie te baseren. Dat zij pas in haar verzoekschrift aangeeft een in België verblijfsgerechtigde partner te hebben – wiens naam zij overigens niet noemt, noch enig ander gegeven dat toelaat de beweerde partner te identificeren – heeft zij slechts aan zichzelf te danken. Zij toont niet aan tijdens het gehoor verhinderd te zijn geweest om het bestaan van een partner kenbaar te maken, terwijl haar er nochtans specifiek naar werd gevraagd. De Raad dient te besluiten dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt van alle haar kenbaar gemaakte elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de overige beschouwingen in het kader van de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, met inbegrip van een verwijzing naar rechtspraak van de Raad die overigens geen precedentenwerking kent in de continentale rechtstraditie, louter theoretisch zijn en niet vermogen de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt *“De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekommen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.”* gaat zij eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat het inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden

beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij de schending eveneens aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 41 van het Handvest, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. In haar verzoekschrift maakt zij verder ook melding van de hoorplicht. De Raad stelt vast echter dat zij op geen enkele wijze concreet toelicht waarom zij van oordeel is dat deze artikelen en beginselen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. De onderdelen van het middel waarin de geschonden bepalingen en beginselen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU

